

Hauríem arribat, vogant, fins a la punta de les Coves; però els remes resistien al nostre esforç i la barca havia encallat, contranatural, en mar profunda. Dúiem un carregament de partitures amb composicions escrites al baterell del sol i de la sal. Les hem llençades a l'aigua per a alleugerir la nau, però aquesta, immòbil en una mar passiva, ha vençut el nostre coratge i hem invocat, submisos, llebetjada. Qui sirgava, invisible, contrarem? Qui llastava amb fardells imponderables? Quin sec ignorat envilia quilla i buc? O era cert que el migdia marès, al fumall agostenc, acull els misteris que refusa la nit? Captius d'una potència rival, nodríem la imaginació de proeses antigues i d'arriscades previsions. Tot d'una hem vist com del costat de cap de Grills i desflorant la platja, s'acostava una filera de gegants de més de cinc metres d'alçària la figura dels quals s'esprimatxava de la base a la testa —que era només un punt ortogràfic damunt el triangle d'una vesta en negre pur— i evocava la de les imatges bètiques i llurs encaputxats. Hauríem cridat, confosos, si llurs siluetes, projectades ençà i enllà, i allargassades, no haguessin reproduït amb tanta d'exactesa un estol de galions en ordre de combat. Hem saltat entre gànguils i navilis cap a les sorres pel costat de Punta Ferrova i, a les envistes dels Balmins, hem sobtat les nostres balladores d'anit, les quals, ignorants de la presència dels Triangles Anquejants, es capbussaven i reien. Ja el con tenebrós dels fantasmes solars encaçava la nostra humana esquifidesa, quan el xiscle d'una de les noies ha fet que ens tiréssim a l'aigua per a salvar-les. Però les mans se'ns han omplert d'algues amb ròssec de cabellera i, a migdia suprem, ha fet nit.

J. V. FOIX

Del «Diari 1918»